

Věc: Posudek vedoucího bakalářské práce Jakuba Vaňka s názvem *Hudba a prostor raných próz Věry Linhartové. Skladatelé*.

Autor posudku: doc. Mgr. Jakub Češka, Ph.D.

Na přepracované bakalářské práci je třeba ocenit, že se autor nespokojil s pouhou úpravou, nýbrž napsal práci zcela novou, kterou detailně a často konzultoval. Tematické zaměření sice zůstává, mění se však slovník, důraz, který autor klade na analýzu literárního textu, sympatické je také to, že se autor snaží vyvarovat nic neříkajícím a málo srozumitelným generalizacím. Kromě již zmíněných vlastností převyšuje tato práce práci předchozí soustředěností výkladu, zřetelně definovaným teoretickým rámcem a snahou prostoupit srozumitelnou řečí ne zrovna srozumitelné experimentální prózy Věry Linhartové.

Autorovy ambice míří za hranice čistě naratologické analýzy k filosofickému pojednání. Toto zacílení má svůj důvod, neboť jedním z interpretačních klíčů, který autor ve své práci využívá (Patočkovy fenomenologické analýzy prostoru, času, oslovení atp.), se inspirovala také Věra Linhartová. Na práci je sympatická vehemence a důslednost, s jakou se autor pouští do analýzy poměrně krátké povídky (*Skladatelé*), tato analýza přerůstá v promýšlení fenomenologických východisek Jana Patočky.

Porovnáme-li tuto práci s ambicí práce předchozí, autor ustoupil od snahy pojednat tematiku (literárního) prostoru napříč ranými prózami Věry Linhartové, které zamýšlel završit analýzou téměř neanalyzovaného (možná také neanalyzovatelného) lyricko-filosofického textu *Dům daleko*. Cíl zvolil skrovnější – pojednat specificky pojaté téma hudby a prostoru v jediné povídce. Toto zúžení přináší interpretační zisk. Autorovy dříve obtížně srozumitelné a ne zrovna přesvědčivě formulované teze doznaly výrazného formulačního a myšlenkového projasnění (i když stále najdeme v textu pasáže, které by potřebovaly přeformulovat či vysvětlit). Hlavní problém, který při interpretaci Věry Linhartové obvykle vyvstává, nenechat prostoupit vlastní interpretaci záměrně utvářenou neurčitostí autorčiných próz, se autorovi podařilo výrazně lépe překlenout než v práci předchozí.

Jistou neurčitost a obtížně sledovatelnou dynamiku výkladu lze přičíst na vrub zvolenému tématu. Při četbě Věry Linhartové se totiž obvykle nedočkáme přesvědčivých závěrečných rozuzlení, která bychom mohli chápat jako jejich pointu. Přesto bychom mohli vyžadovat od žánru bakalářské práce výrazněji objasněné závěry, než jak to autor činí v závěru práce (navzdory jejich stručnému představení znamenají určitou pointu výkladu). Jelikož jsem byl u zrodu práce, mohu dosvědčit určitou synekdochickou nejen literární, ale také explikační promluvy, neboť diplomantova práce se mohla odvíjet také zcela jiným směrem, třebaže na literárním území téže autorky, neboť za vyslovenými tvrzeními o povídce *Skladatelé* by mohla znít další tvrzení, ať již vyslovená nebo jenom promyšlená nad tematicky obdobnými texty autorky. Věra Linhartová totiž svým dílem nabízí patrně nerozpletnou bohatou

intertextuální síť, k jejíž analýze potřebujeme stále více slov, která však paradoxně na místo toho, aby cíl přiblížila, jej vzdalují. Snad proto je jedním z klíčových témat poetiky Věry Linhartové mlčení, na které svým strohým závěrem odpovídá také autor bakalářského eseje Jakub Vaněk. Pokud by totiž nebyly závěry pouze v synekdochické zkratce naznačeny, otevírala by se ještě jiná cesta – převyprávět příběh autorčiny poetiky znovu, i když z jiného konce.

Autor práci zpracoval podle vyžadovaných formálních kritérií, prostudoval objemné množství sekundární literatury, a to nejen k dílu Věry Linhartové, nýbrž také k literární teorii, fenomenologii, psychologii atp.

Přestože by bylo vhodné formulovat některé závěry s větší razancí a přesvědčivostí, komplikované formulace nalézají svoje odůvodnění v obtížném tématu.

Doporučil bych, aby se autor pro příště vyvaroval nepatřičných antropomorfizací, když například v poznámce č. 23 uvádí, že povídka koná. Přínosnější by bylo, pokusit se odpovědět na otázku, jakou strategii autorka užitím jména Ordet vlastně volí, s jakými dalšími aluzemi počítá či může počítat. Tímto by se také autorův styl projasnil a odlehčil.

S ohledem na pracnost, značný rozsah práce, interpretační soustředěnost a inovativní pohled, navrhuji nastavit hodnocení práce v rozmezí výborné a velmi dobré, a to podle průběhu obhajoby.

V Praze 22. 1. 2017

doc. Mgr. Jakub Češka, Ph.D.